

عربی

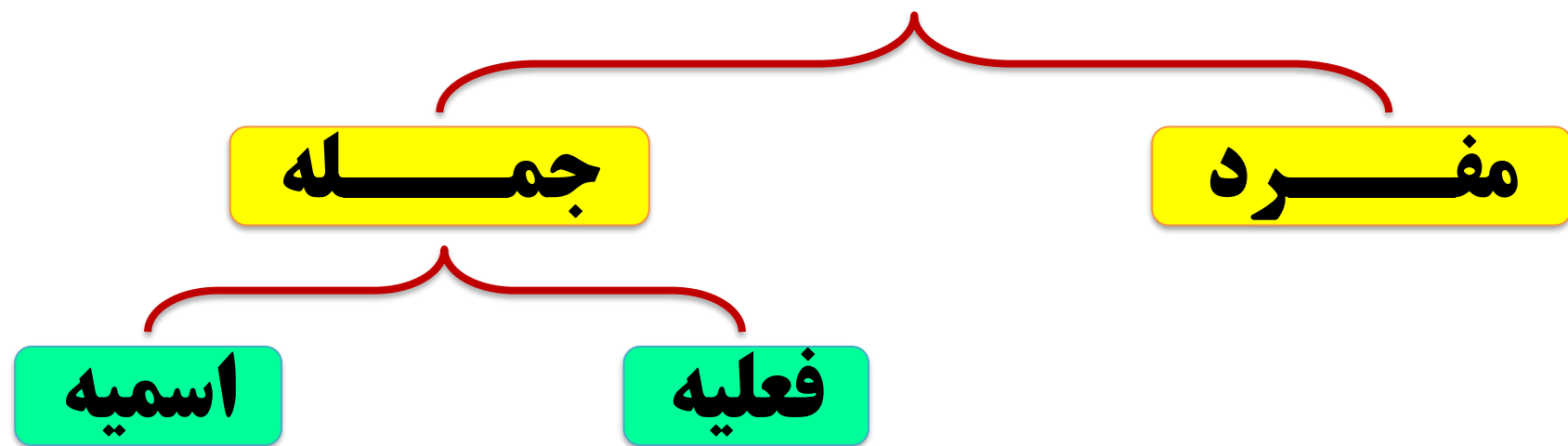
رهپویان
دانش و اندیشه

عربی دوازدهم

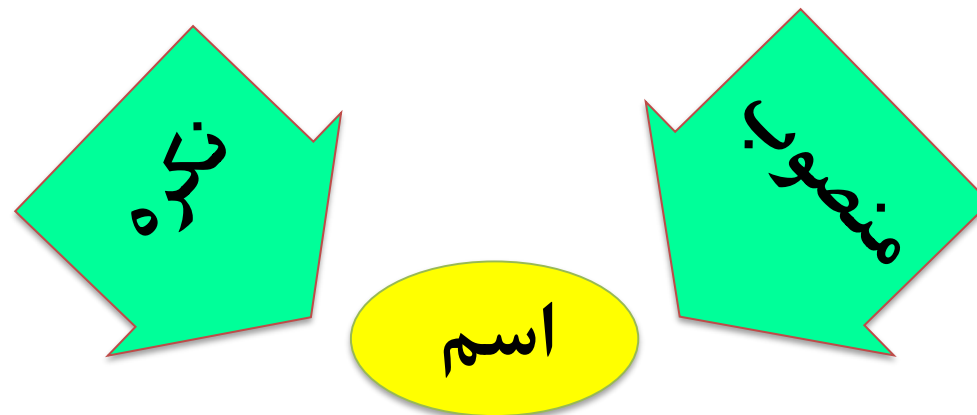
الحال

مدرس: عمّار تاج بخش

حال

حال مفرد

که حالت فرد یا شیءای قبل از خود را نشان می دهد.

جاء التلميذُ إلى المدرسة ضاحكاً.

حال مفرد و منصوب

حال جمله اسميه

(و) + هو، هما... أنا و نحن + خبر

جاء التلميذُ إلى المدرسة (و) هو يضحكُ.

حال جمله اسميه و منصوب

در باره حال بیشتر بدانیم...

به اسمی که حال، حالت و چگونگی آن را نشان می‌دهد، مرجع حال می‌گویند.

جاءَ التلميذُ إلى المدرسةِ ضاحكاً.

حال اسمی **نکره** است اما مرجع حال اسمی **معرفه** است.

مرجع حال، محل اعرابی نیست. مثلاً در مثال بالا «التلميذ» که مرجع حال است، محل اعرابش «**فاعل**» می‌باشد.

در باره حال بیشتر بدانیم...

حال باید از لحاظ جنس و عدد با مرجع حال مطابقت داشته باشد.

شَاهَدَتِ الْأُمِّ أَوْلَادَهَا **مَتَعَجِّبَةً**. شَاهَدَتِ الْأُمُّ أَوْلَادَهَا **مَتَعَجِّبِينَ**.

در ترجمهٔ حال باید دقت کنیم که حال مفرد را به صورت قید حالت با پسوند «**ان**» و «**انه**» و یا با کمک حرف اضافه «**با**» ترجمه می شود. و در ترجمه جملهٔ حالیه از لفظ «**درحالی که**» استفاده می شود.

در باره حال بیشتر بدانیم...

به «واو» ابتدای حال جمله اسمیه «واو حالیه» می‌گویند.

حال مفرد غالباً اسم فاعل یا اسم مفعول است و یا بر وزن های **فَعِيل**، **فَعُول** و **فَعْلان** است و همواره منصوب می‌باشد.

استفهام مناسب برای حال «**کیفَ**» می‌باشد.

در باره حال بیشتر بدانیم...

ضمایر ابتدای حال جمله اسمیه در واقع، مبتدا هستند.

حال جمله اسمیه و منصوب

رهپویان

دانش و اندیشه

